

—Так і будеш мовчати? — запитала Дана, вставши перед дверима будинку.

—Я вже сказала тобі, що побачила силует, побігла за ним, але нікого не знайшла, — я вказала рукою туди, де зник невідомий. — Що ти ще хочеш від мене почути?!

Звісно, я могла б розповісти про знайдений блокнот, але не стала цього робити, заховавши його під курткою.

—Та ти зовсім розум втратила! — топнула ногою Дана і раптом перейшла на крик. — Побачила щось і вирішила побігти? А якби з тобою щось трапилось?! — розлючено продовжувала вона, однак я знала, що за злістю приховане хвилювання. В очах Дани з'явилися сльози. — Ти... Ти взагалі думаєш над своїми вчинками? Як і до цього, робиш усе, що збреше тобі в голову!

—Боже... Ти мені матір чи що?! — встала я перед нею, закативши очі. — Яка взагалі тобі різниця, що і як я роблю? Як бачиш зі мною все гаразд!

—Саме через це і померла твоя мати! — скрикнула Дана та різко затулила собі рота обома руками.

—Що? — від почутого моє тіло заціпеніло.

—Вибач, я не хотіла це сказати... — Дана зробила крок назад, потім знов до мене, але раптом зупинилася й опустила погляд.

—Але все ж таки сказала і тепер мусиш усе мені розповісти, — я підійшла до неї та легко торкнулася її підборіддя. — І чому не обмовилася про це раніше? — я припідняла її голову, і наші погляди зустрілись.

—А... Ем... Це... — ніяково бурмотіла Дана, намагаючись відтягнути відповідь.

—Артур наказав? — запитала я, адже, крім нього, більше ніхто не міг попросити мовчати про це. Однак здогадка виявилася хибною.

—Ні...

—Тоді хто?

Я подумала про Єна. Утім, він точно відпадає, адже навряд чи би він діяв без наказу чи згоди Артура. Психолог? Теж ні. Навіщо Марку було розмовляти з Даною? Однак він завжди здавався досить дивним, тому я б не здивувалася, якщо це дійсно його робота. Детективу теж не до цього. З моїх знайомих залишається Ліза, але вона яким тут боком?

—Це була ти, Владо...

—Що? Як це? — відступила я на крок назад.

—Ну... Гаразд, — видихнула Дана. — Я все розповім.

Повернувшись до кімнати, Дана сіла на моє ліжко. Після п'ятисекундної паузи вона почала розповідь.

— Після того, як це сталося, ти ні з ким не розмовляла, нічого не їла. Лише весь час звинувачувала себе. Говорила, що хотіла б забути про все і всіх, як про жахливий сон. Що ти тільки не робила, щоб викинути з голови всі спогади. Спершу алкоголь, а потім ще наркотики, але, на щастя, Артур зупинив тебе. Саме тоді ти і попросила, що якщо якимось дивом забудеш щось із тих подій, я не маю нічого розповідати, що я й пообіцяла. Тоді твої слова були схожі на нісенітницю, але сама бачиш, як усе склалося...

Дана ставала дедалі сумнішою. Із кожним словом їй ніби ставало важче говорити. Може, мені слід її обійняти? Але навіщо? Мене ця історія не зворушила. Це ж тому що я нічого не пам'ятаю?

— А як саме вона померла? — запитала я в Дани, що продовжувала сидіти з опущеною головою.

— Усіх нюансів я не знаю. Лише те, що її вбили.

—Е-е-е-е?! Вбили?! А як же хвороба?

Я очікувала почути будь-що, однак точно не це. Наскільки знаю, Альона лежала в лікарні із раком останньої стадії, то як її могли вбити? Хто це був? І навіщо зробив це?

—Ем... Владо, все гаразд? — доторкнулась Дана до мого плеча, від чого я різко прийшла до тями.

—Напевно... — я опустила погляд, обдумуючи все.

Артур говорив, що мати померла через хворобу. Дана каже, що її вбили. Напевно, Артур хотів таким чином захистити мене, але для чого або від чого? Цікаво, скільки всього правди з того, що він мені розповідав? Раптом згадалися слова «невідомого», що правда знайдеться через брехню.

— Точно! Брехня! — я різко підскочила й мовила до Дани: — Дякую, що розповіла!

— Е-е-ем? — Дана скоса подивилася на мене, ніби я ось-ось втечу кудись. — З тобою точно все гаразд?

— Так! Просто дещо зрозуміла, — я повернулася до ліжка й мовила: — Я втомилася, давай спати.

Я могла б іще порозпитувати Дану, але вирішила, що Артур розповість мені більше, навіть, якщо переважна частина його слів виявиться брехнею. Він, до речі, усе ще ніяк не відреагував на моє «оголошення», а тепер ще й це... Ніби він навмисно приховував інформацію щодо мене та мого минулого.

«Вже як Артур повернеться, влаштую йому допит!» — подумала я і провалилася в сон.

—Владо, прокидайся вже!

—А-а?.. — я спробувала розплющити одне око, але щось м'яке різко вдарило мене по голові. Почувся сміх Дани. — Чого тобі? — напіврозплющивши сонні очі, я злісно подивилася на Дану, яка збиралася нанести другий удар, але різко зупинилася.

— О! Раночку! — випустила вона подушку, як тільки почула мене. — Прийшов якийсь чоловік. Каже, що він психолог і просить впустити його.

«Чоловік?.. Марк! Він же мав наглянути за мною... Невже нині вже обід?!»

—А котра година? — позіхнувши, запитала я.

—Дев'ята ранку, а що? — нахиливши голову вбік, відповіла Дана.

«Дев'ята. Це не обід. Чи я помиляюся, і він прийшов вчасно?»

— Нічого, впусти його, я поки піду уміюся.

—Агась! — енергійно відповіла Дана, побігши до виходу.

—Тепер ти, — сказала я, поглянувши на знайдений учора блокнот.

Увечері в мене не було змоги його роздивитися. Та й зараз був не найкращий час. Тож переховавши записник під матрац, я пішла в душ. Тим часом з першого поверху вже долинав голос Марка, який засипав Дану усілякими безглуздими запитаннями.

«Раз так, то нехай порозмовляють, а я помиюся подовше».

Зрештою, коли шкіра на руках почала сильно зморщуватися, я вийшла з душу. Однак на мене чекала підстава...

— Дідько... — я подивилася на пусту полицю, куди, як гадала, поклала чистий одяг. — Нічого вже не поробиш.

Замотавши навколо себе рушник, я швидко побігла в кімнату, щоб не світитися в чому мати народила перед Марком, проте він, якогось дідька, вирішив зачекати саме в моїй кімнаті.

— Привіт, Владо, як справи? — помахав мені Марк, сидячи на дивані Дани.

— Якого біса Ви тут робите? — спокійно запитала я, вгамувавши бажання кинути в нього чимось важким.

— А, вибач за це. Твоя подруга привела мене сюди, — Марк розвів руками та відвернувся від мене.

— Дана? А вона де?

— Говорить на кухні по телефону. Мабуть, важливий дзвінок, адже вона відразу поспішила відправити мене сюди.

«Важливий дзвінок? Напевно, пов'язане з планами на вихідні або щось ще? І треба ж було їй посилати Марка сюди. Гаразд, вже немає чого психувати».

Проігнорувавши Марка, я пройшла в гардеробну. Усередині був суцільний безлад. Не важко здогадатися, через кого, адже вчора перед сном я дозволила Дані знайти щось для себе. Прибравши, якщо прибиранням можна було назвати закидування речей у шафу, я, задоволена собою, вирішила обрати одяг. Проте купа одягу, запхана до шафи, або засумувала за мною, або захотіла тісних обіймів, через що випала просто мені на голову.

— Владо, все гаразд? — крикнув з-за дверей Марк, почувши звук погрому.

«Як це так, що він іще не тут?»

— Так, просто підбирала щось поважче, чим можна було би поцілити у Вас.

— Мені варто хвилюватись?

— Не знаю. Ви тут психолог. Проаналізуйте.

Відповіді не послідувало, і я повернулась до вибору одягу. Щоб не витратити багато часу, обрала те, що лежало зверху тієї купи, яка впала на мене.

—Значить, сьогодні сукня, — подивилась я на жовте плаття, яке радше нагадувало плед, але пошитий у формі сукні.

«Сукня із пледа... Ай, яка різниця?»

Одягнувши її та на цей раз нормально склавши речі, я повернулася до кімнати. Марк сидів, витріщившись у свій телефон. Він мав роздратований вигляд. Це було зовсім на нього не схоже, і мені стало цікаво, у чому причина. Та щойно я підійшла трішки ближче, він різко вимкнув телефон.

— Щось трапилось? — запитала я. У відповідь Марк лише похитав головою. — Тоді чому виглядаєте так, наче з'їли варений огірок?

Моє порівняння Марк оцінив. На його обличчі з'явилася слабка посмішка. Я хотіла продовжити, але в кімнату повернулась Дана.

— Я туточки! — викрикнула вона.— Але з не дуже доброю новиною, — скривила вона обличчя. Це було так схоже на лице Марка менше хвилини тому.

— Яка? — запитала я одночасно із Марком, який зацікавлено розглядав Дану, ніби щось вишукуючи.

— Та не зважайте. Невеличка проблема по навчанню. Мушу просто зараз бігти. До речі, Влодо, кураторка хотіла з тобою поговорити. Я надішлю її номер, зателефонуй сьогодні-завтра, як матимеш час.

— Тобі не боляче? — несподівано запитав Марк у Дани, не зводячи з неї погляду. У відповідь на раптове запитання подруга на мить заціпеніла. — Не зважай, — додав він та знову витріщився у свій телефон.

—Марку? — grimнула я. Він підняв руки вгору, наче здавався.

—Добренько, тоді лишаю вас удвох, — Дана обережно підійшла до дивану, тримаючись на відстані від нього, та, забравши сумку, хутко пішла геть.

— І що це було? — запитала я в Марка, щойно Дана зачинила двері.

— А ти не помітила? — здивовано подивився він на мене.

— А повинна була?

— Хм... Тоді краще не казатиму, давай... — договорити Марку не дозволила моя рука, якою я затулила йому рот.

— Знаєте, Марку, — я нахилилася ближче до нього, тримаючи руку на тому ж місці, — іноді Ваша поведінка неймовірно бісить. Як ось, наприклад, зараз, розумієте?

— Угу, — не опираючись відповів він.

— Тоді зараз Ви розповісте все, що помітили, і без усіляких хитрощів, — закінчила я та опустила руку, стаючи на попереднє місце.

— Спершу мушу відмітити твою імпульсивність. Чого не скажеш, на жаль, про твою уважність...

— Марку, без хитрощів, — показала я на руку, якою недавно затуляла його рот.

— Так, так, — посміхнувся він. — У твоєї подруги сліди від порізів на шиї і, можливо, синці по тілу, адже вона стояла ніби стримуючи біль. Крім цього, з її сумки випала пачка знеболювального та мазь для загоєння ран. Я, звісно, можу помилятися, однак при згадуванні слова «боляче», вона на мить заціпеніла. Звісно, подряпини на шиї міг зробити її пес, однак синці від тієї породи — точно ні. Хіба що вона десь падала і доволі часто.

—Стривайте, звідки Ви знаєте про собаку?

Було дивно, що він стільки зрозумів лише з одного погляду. Однак я не врахувала його безглузді запитання до Дани, коли він тільки увійшов у дім. Вона, напевно, геть усе розповіла про себе. Тепер варто замислитися, чи я дійсно знаю Дану.

— Можете не відповідати, — додала я. — Краще скажіть, навіщо Ви так рано прийшли?

—Ти теж не знаєш? — здивовано подивився на мене Марк.

—Ні. Вас хтось напоумив прийти?

— Можна сказати і так. Це Андрій. Він попросив прийти раніше. Сказав, що сам буде близько десятої ранку. Я гадав, це ти щось знову придумала, то й не став розпитувати більше.

— Дивно, він і мені нічого не говорив, але це, напевно, пов'язане із тим хлопцем.

— Хлопцем?

— Угу. Андрій казав, якийсь хлопець прийшов до нього, до відділку. Ніби він має інформацію стосовно мене.

Варто було про це згадати, як пролунав дзвінок у двері. Спершу я перевірила, хто там, по камерах. Біля воріт стояв Андрій та молодий хлопець. Цього разу детектив був в уніформі, а хлопчина в спортивному костюмі, заховавши руки в кишені.

«І його я маю знати?» — одразу спало мені на думку. Хлопець виглядав, м'яко кажучи, «не дуже». Усе через охайність, а точніше повну її відсутність. І це на додачу до його зросту. Він був нижчим за детектива на цілу голову. От тільки його погляд здавався дивним, якимось небезпечним.

— Хто там? — запитав Марк.

— А хто ще може бути? — відповіла я та натиснула «відчинити».

— Так і будеш мовчати? — запитав Андрій в Саші, який, окрім «привіт», нічого інінко ще не сказав та увесь час дивився собі під ноги. Він здавався надміру напруженим. Можливо, це через Андрія або Марка, який з самого початку не зводив з нього очей і відразу запропонував поговорити в кабінеті, де ми зараз і були.

— Ні-ні, просто... — не встиг він почати говорити, як одразу припинив, замислившись над чимось. Зрештою, за хвилину продовжив: — Можна ми з Владою поговоримо наодинці?

— Владо? — подивився на мене Андрій, питаючи, чи я не проти.

— Все гаразд, — відповіла я. — Ходімо до мене в кімнату.

— Нічого тільки не вчуди, — сказав Андрій Саші, на що той нервово кивнув.

Увійшовши в кімнату, я відразу відчула, як по спині пробіг дивний холодок. У голові спливали розмивчасті образи, як хтось кидається на мене ззаду. Це було наче сигналом для мого тіла. Я

різко відступила вбік, одночасно обертаючись до Саші, який раптом накинувся на мене. Однак він не очікував, що я обернуся і встигну ухилитися. Це дозволило мені швидко відреагувати. Точніше, тіло саме почало рухатись, а я наче була гравцем у бойовій відеогрі та спостерігала за всім по той бік екрану.

Спершу моє тіло зробило невеликий крок в сторону балкону, а далі ривком направилося до Саші. Одночасно із цим мої руки потягнулися до його торсу, аби штовхнути. Звісно, цього було недостатньо, щоб так одразу здобути перемогу, та й реакція Саші була на висоті. Він із легкістю схопив мої руки, а після різким нахилом тіла вперед підставив мені підніжку.

— Якого біса?! — викрикнула я, перекочуючись по підлозі ліворуч.

— Якого? — перепитав він, сповнений злості. — Дізнаєшся на тому світі, клята сучка!

Він оскаженів ще більше. В його руках щось блиснуло. Це був ніж, складний, невеличкий, такий, що з легкістю поміщається в кишені.

«Якого біса?! Це його він увесь час тримав у кишені?! Стоп, про що я взагалі думаю?! Потрібно якнайшвидше встати!»

Далі сталося дещо дивне. Намагаючись швидше піднятися, я подумала про руки, побажала, щоб вони стали сильніше, аж раптом — бац! — і я відчула неймовірну легкість. Ніби за помахом чарівної палички, я відчула себе дужчою і змогла швидко встати. Утім, цього було недостатньо, щоб вчасно ухилитися від нападу. Мені нічого не лишалося, окрім як прийняти або заблокувати удар власними руками, що я і зробила.

Випад Саші пройшовся по моїй лівій руці, але болю я не відчула. Тіло наче повністю проігнорувало поранення. Користуючись моментом, я схопила праву руку хлопця та заломала її.

—Якого?! — встиг лише викрикнути він за мить до падіння на підлогу.

—Влада! — різко відчинивши двері, прокричав Андрій та вмить опинився поруч. — Поранена? — запитав він, надягаючи наручники на Сашу.

—Ні, — похитала я головою, розслаблено видихаючи, — тільки рука.

—Дай подивлюсь, — сказав Марк, підбігши слідом за Андрієм, та допоміг мені піднятися. — Хм... Нічого не видно. Він лише сукню зачепив, — прокоментував Марк.

—А?

Я подивилася на свою ліву руку. Там дійсно нічого не було. Лише порізана тканина від долоні до ліктя.

— Вона відьма! — крикнув Саша, брикаючись в наручниках. — Я все бачив!

— Так-так, розкажеш про це в суді, — прокоментував Андрій, міцно тримаючи хлопця, який усе ще не лишав спроб вибратися. — Вибач, що так довго, — додав Андрій.

— Що це взагалі було? — запитала я, не очікуючи відповіді, яка, втім, таки пролунала:

— Полювання на лиходія, — жартівливо відповів Марк.

— Марк... — стиснув зуби Андрій і, побачивши мій погляд, продовжив. — Ти була приманкою...

— Щ-що?! — вигукнула я. — Якого біса? Приманка?! Що взагалі тут коїться?

Однак ніхто мені не відповів. Ніби те, що відбулося, було дуже добре сплановано. Андрій повів Сашу до виходу, де вже очікували двоє поліцейських. Марк теж хотів непомітно піти, але я завадила.

— Ану стійте! — міцно схопила я його за руку, розвертаючи до себе. — Розкажіть, що ще за приманка?

— А... Ну це... — почав оглядатися Марк у різні боки в пошуках допомоги, поки я не схопила його руками за плечі. — Я сам дізнався про це, коли ти пішла із Сашею. Він сказав, що цей хлопчина здався йому дивним. Перевіривши інформацію про цього юнака, Андрій виявив, що твій «друг» нападає на дівчат, однак прямих доказів не було, і детектив захотів спіймати його на гарячому.

— Тобто поставити на карту моє життя? — перебила я його.

— Я теж так відповів, але він запевнив, що все буде гаразд. До того ж ми були тут.

— І Ви повірили йому?

— Звісно, ні. Тоді він попросту зачинив мене в кабінеті, а коли я вибрався, то відразу побіг сюди.

— Тобто зачинив?

— У нього були ключі. Він мене штовхнув. Ось, — Марк показав на свій живіт, де було чітко

видно слід від взуття, — навіть слід залишився.

— Стривайте, ключі? Звідки? І як Ви тоді вибралися?

— Про ключі не знаю. Вибрався через вікно...

— Гарзд, чекайте, — перервала я Марка та побігла за Андрієм, який якраз виходив з дому, наче нічого не відбулося. — Андрію! — крикнула я крізь зуби та поплелася до нього.

— Так? — спокійно обернувся він до мене.

— Ключі, — промовила я та простягнула руку.

— А, так, ось, — стукнув він собі по голові та передав зв'язку ключів. — Це все?

— Все?!

«Яке ще дідько “все”?!»

— Ні, не все! Якого біса мене в жертви?! Хіба Ви не захищати мене маєте? І звідки взагалі у Вас виявилися ключі?!

— Ти не постраждала б, — розвів він руками. — Всього сказати не можу, але це допоможе тобі, нам і всім іншим. Більше такого не повториться, адже за дві години це діло більше не буде моїм.

— Чому?

— Можу лише сказати, що мене перенаправляють до Івано-Франківська. За сорок хвилин потяг. Як бачиш, часу в нас замало. Щодо ключів, я попросив їх у Єна.

Від потоку новин я навіть не знала, про що запитувати. Хотілося дізнатися відразу усе та нічого водночас. Особливо це стосувалося причини перенаправлення детектива. Здавалося, в цьому хтось замішаний...

— Ви ще повернетесь? — єдине, що запитала я в Андрія.

Детектив тільки коротко відповів: «Не знаю», — та пішов геть. А я просто дивилася йому вслід.

— Усе гарзд? — прозвучав позаду мене стурбований голос Марка.

— Так, — витерла я праве око. — Вам теж слід піти.

— Чому? — здивовано запитав Марк. Він хотів заперечити, але стримався, як побачив моє обличчя. — Гаразд. Тільки заберу свої речі.

За десять хвилин пішов і Марк. Вперше я була наодинці в домі. Хоча ні, були ще рибки, навпроти яких я сиділа, але це ніяк не поліпшувало мені настрій. Єдиним плюсом було те, що зараз ідеальний час, щоб усе обдумати.

— Кому це вигідно? — запитала я в риб, які приплили до скла, по якому я постукала нігтем. Утім, вони теж відмовлялися ділитися зі мною інформацією. — Е-е-ех... Була я б рибкою...

Ще хвилин двадцять я дивилася на риб, які безтурботно плавали собі з одного краю на інший. Проте вічно так бути не могло, я мусила щось робити. Спершу вирішила зателефонувати Артуру. Але він, мабуть, копіював риб, адже за тридцять хвилин безперервних викликів, так і не зволив відповісти.

—Ну і грець із тобою! — кинула я телефон об стіну. — Легше з рибами поговорити, вони хоча б тут!

Я підвелася й пішла по телефон «невідомого», аби запитати в нього, чи знає він щось про вбивство моєї матері.

Увійшовши до своєї кімнати, я раптом згадала про вчорашню знахідку та перевірила схованку. Блокнот був на місці.

— Можливо, ти даси мені відповіді? — запитала я, дивлячись на записник, і від того серце почало битися швидше. — Сподіваюся, так і буде, — промовила я, розкривши цю «скриню Пандори».

<http://tl.rulate.ru/book/89711/2872022>